

C O N C I O

A D

Theology vol 102.

C L E R U M

I N

SYNODO PROVINCIALI

CANTUARIENSIS PROVINCIAE,

AD D. PAULI,

DIE XXVI° NOVEMBRIS, A.D. MDCCXC.

HABITA

A JOHANNE RANDOLPH, S.T.P. *K*
ÆDIS CHRISTI CANONICO,
ET S. THEOLOGIAE APUD OXON.
PROFESSORE REGIO.

JUSSU REVERENDISSIMI.

O X O N I I:

VENEUNT APUD J. FLETCHER, OXON.
ET J.F. AND C. RIVINGTON, LONDINI.

MDCCXC.

102

2 ΤΙΜΟΤΗ. IV. 5.

Σὺ δὲ νῆφε ἐν τᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον
τοίησον εὐαγγελισοῦ, τὴν διακονίαν σὺ^ε
τληροφόρησον.

*Tu vero vigila, in omnibus labora, opus
fac Evangelistæ, ministerium tuum
imple.*

QUÆ Apostolus Paulus dilecto suo in Christo Timotheo perpetienda et sustentanda præmonebat, ab iis vix discordant, quæ Christus ipse jam discessurus Discipulis suis prædixerat. Uterque denunciabat Evangelii Prædicatores durum et molestum onus in se suscepuros esse, dum præ iniquitate temporum perpetuo illis inter injurias hominum periclitandum

A foret,

foret, et cum adversariis Fidei conflictandum. Hoc interest, quod Christus ea commemorat, quæ ab externo hoste metuenda fuerint in ipsis enascentis Evangelii initiis, Paulus quæ ab interno, et ab ipsius Ecclesiæ jam fundatæ inter homines et stabilitæ corruptione. Utrinque expectanda erant discrimina haud levia; ex priori forsan parte apertius et manifestius; quæ enim Fides omnem cultum Deorum, qui tum vigebat, radicibus evellebat, neque ullam societatem cum hac vel illa Religione, quæ prius obtinebat, (ne ipsa quidem Judaica, quod externos ritus attinet, et conditionem Fœderis) inire potuit, ea mille hostes ultro in se excitabat, et atrocissimis periculis se objiciebat: Qui tum passim dominabatur hujusce Mundi Princeps, haud facile imperio cessurus erat. Non itaque mirandum est, Discipulos in idem cum Magistro suo odium successuros esse, et pari immanitate suppliciis et morti tradendos esse. Hæc certe in proposito.

Sed in alias mox infidias minus conspicuas dilapsura erat Christiana Fides. Qui eam excipiebant manifestis divinæ Authoritatis indiciis perculsi, ex pristinis erroribus et inveteratis opinionibus haud statim sese expediebant. Etenim difficile est, etiam tum cum maxima velis, et impensissimo studio tentaveris, afixam vitæ normam

mam deponere, et novos habitus inducere: Ipsi
vitæ conversioni hæret aliqua antiquæ labis nota.
Nonnulli igitur, incepti sui fortasse vix consciî,
Christianam Fidem Philosophiæ isti quam ani-
mis præconceptam habuerunt admovere, et cum
ea immiscere studebant. Hinc illæ Pauli graves
querelæ de Judaismi cum Christianismo com-
mixture, et de fabulis quibusdam delirantis Phi-
losophiæ in eundem obrepentibus. Alii minus
sinceri Verbi Auditores pravitate vel doctrinæ
vel etiam vitæ Religionem suam inquinabant.
Quacunque enim illud de causa factum est, ac-
cidit certe nonnunquam, ut etiam perditissimi
homines pietatis et Religionis speciem nequitia
suæ obtendere studeant; sive illi suam ipsorum
conscientiam, seu publicam famam vereantur,
seu Veritatis vim omnino eludere non queant.
Unde Apostolus de ipsis multum conqueritur, qui
omni sceleris genere infames Christianismum ta-
men in partes suas trahebant; ponit corruptelam
Christianismi non tantum in iis quæ errore, sed
in iis etiam quæ scelere peccantur. Longa est
enumeratio in Cap. 3° hujusc^e Epistolæ eorum
qui Veritati obstabant, ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβίας, τὸ
δὲ δύναμιν αὐτῆς ἀπομένον.

Hæc itaque pro oculis habens Apostolus,
etiam inter vincula sua, post tot discrimina,

ærumnas, et labores inter externos Fidei Adversarios exantlatos, haudquaquam certe immemor eorum quæ Christi causa perpessus fuerat, (quæ etiam obiter Timotheo in conspectum revocat,) monet tamen sæpius repetita vice, cum alio hoste propugnandum esse, et ab aliis injuriis Christianam Fidem vindicandam ; vitandam esse ^a ματαιολογίαν, ^b κενοφανίας, ^c μωρᾶς καὶ ἀπαιδεύτους ζητήσεις, ^d ἀντιθέσεις τῆς Φειδωνύμιας γνώσεως ; ^e exorturos qui Spiritu erroris se abduci paterentur, et ^f qui sub specie pietatis omne sceleris genus exercerent ; qui sanam Disciplinam aspernarentur, neque ^g ullos sibi Magistros adsciscerent, nisi qui pravis suis affectibus blandiri velint. Hisce de causis temporibus mox infecuturis in lubrico positum fore Evangelium. Hortatur igitur etiam atque etiam ut ^h depositum sibi traditum fideliter custodiat, τὴν παρακαταθήκην Φύλαξον ; ⁱ ut idem intactum et omni labe expers conservet, τηρῆσαι τὴν ἐντολὴν ἀσπιλον, ἀνεπίληπτον ; ut ^k permaneat immotus in iis quæ didicerat ; ut ^l formam atque exemplar sanæ Doctrinæ firmiter teneat ; denique ut sobrie et vigilanter se gerat in omnibus.

^a 1 Tim. i. 6.

^b 2 Tim. ii. 16. 1 Tim. vi. 20.

^c 2 Tim. ii. 23. Tit. iii. 9.

^d 1 Tim. vi. 20.

^e 1 Tim. iv. 1.

^f 2 Tim. iii. 1—5.

^g 2 Tim. iv. 3.

^h 2 Tim. i. 12, 14. Conf.

1 Tim. i. 18. vi. 20.

ⁱ 1 Tim. vi. 14.

^k 2 Tim. iii. 14.

^l 2 Tim. i. 13. Tit. i. 9.

Hinc

Hinc certe satis patet, quid censuerit Paulus de instanti fato Ecclesiæ, et de Ministrorum ejus officiis.

Sed hæc omnia, dixerit aliquis, istis temporibus propria sunt, et nascentis vel saltem crescentis Ecclesiæ conditioni tribuenda. Illud liquet, odium nominis Christiani, et persecutio[n]es exinde ortas finem habituras esse, ubi latius sese propagaret vera Fides, et totas gentes sibi devinctas haberet. Expectandum erat forsan, pariter cessaturos esse homines re melius intellectâ Evangelium suis commentis profundere, et in suos vitæ habitus violenter detorquere: In proclivi est certe in hanc sententiam delabi. Sed meminerimus primo, in iis quæ Evangelistæ et Apostoli scriptis commendaverunt, hoc effatum in genere obtainere, ea fere omnia non ita ad istius temporis eventus spectare, ut nullum habeant in longius prospectum, præsertim quæ didactice traduntur; accommodate ad sua tempora loquuntur Apostoli, sed interea præcepta dant in omnis ævi usum transitura; quæ ex hoc aut illo eventu ortum ducunt, nec nisi ratione habita ad eventum istum justam interpretationem habent, pandunt tamen se ac dilatant, ut ad eandem rem vel consimilem perpetuo admoveri possint. Quæ Christus Apostolos suos præmonuit de perfexionibus

fionibus subeundis, quanquam isti ævo apprime necessaria, haudquaquam omnino ex usu cesse-
runt. In recentiori Ecclesiæ statu obvenit tem-
pus, et rursus obvenire potest, præ inimiciis,
et sævitia hominum, et incerto rerum humana-
rum statu, ubi Christo in sanguine et in extre-
mis corporis doloribus confitendum sit. Sed
hoc extra ordinem et communem rerum cursum.
Quos Paulus labores et solicitudines perferen-
das esse docet, potiori jure in communem usum
trahi possunt, cum ad corruptelam Religionis
spectant, quæ non ex novitate Evangelii, neque
ex istorum temporum vitiis, sed ex humani ge-
neris indole ortum dicit. Atque hac ipsa de
causa in præceptis ejus ad Timotheum datis ex-
plicandis immoratus sum, quod ex illis discen-
dum esse censeo, quales curæ et molestiæ et Ec-
clesiam ipsam et Ministros ejus in omne ævum
mansuræ fint, et quodnam sit eorum Officium in
conservanda Religionis integritate inter infidias
et corruptelas nunquam non suborientes.

Ecclesiæ Authoritas et Officium duabus rebus
maxime cernitur; in interpretanda S. S. et in ad-
ministranda Disciplina; quæ duæ res inter ho-
mines instabiles esse solent, nisi illis conservandis
affidue caveatur.

In

In priori vidimus Paulum de multis Timotheum commonefacere, quæ vel ipse expertus fuerit, vel mox eventura prospexerit. Vedit certe Apostolus nonnullos quadantenus Christianos a Judaicis ceremoniis avelli non posse, et in simpliciorem et sublimiorem Christianæ Disciplinæ cultum se erigere nolle; imo in media luce novi Fœderis tenebras rursus et involucrum quærere. Verisimile est vidisse eum etiam^a incursus istius Philosophiæ, quæ ultra Dei Verbum sapere ausa est, et excogitare quo modo et forma et mundana et supramundana longa et perplexa serie creata fuerint; et novam etiam œconomiam qua gubernaretur Mundus effingere. Hæc quidem deliramenta, ut par est, brevis ævi fuerunt, et intra suum sæculum steterunt; sed in omne sæculum, ut diximus, manet fons corruptelæ; non in apertam Hæresim usque prorumpens, sed aliquo modo et gradu puritatem Evangeliæ inficiens, et humanis commentis imbuens. Ista Fidei corruptela quam Hæresim vocamus, audacis est animi, vel saltem minus verecundi et simplicis, ad suum arbitrium omnia temere vel effingentis, vel detorquentis. Sed et illi qui Christianam

^a *Niz.* in senioribus Vitæ suæ et Ministerii temporibus. Quæ enim huc spectant, in Epistolis ejus ad Timotheum et Titum extant, quæ omnes ex ipso hoc consensu sub finem vitæ ejus (ut patet de 2da ad Timotheum) conscriptæ fuisse videntur.

Religionem reverenter excipiunt, et assidue collunt, quique etiam strenue eam propugnant, ad suum tamen captum accommodate exponunt, et ad suos vitæ habitus pauxillulum deflectunt. Non jam dico corrumpi Religionem, sed interpretationem S. S. ex sæculi moribus et opinionibus coloris aliquid in se recipere, hominum animis dum Religionem in suos usus transferunt, vicissim ex suo eam imbuentibus. Mitto graviores Christianismi corruptelas, quibus cum manifestæ sint, in promptu est obfistere, sed et diversæ ejusdem Religionis in diversis sæculis conformatio-nes, corruptela fortasse illæ minores, non contemnendæ sunt, cum ex iis sensim accrescere possit error, nisi subsit continuo correctio mali, et ad divinum exemplar Veritatis in S. S. datum reducantur omnia. Cautæ itaque agendum est, dum in æstimandis vitiis et virtutibus Scriptorum alterius ævi versamur, et eorum autoritatem usurpamus. Siquid isti protulerint, quod nobis minus sincerum videatur, dandum est aliquid sæculi doctrinæ et moribus, et ignoscendum, si levior quidam error exinde profluxerit; ignoscendum quidem; sed ubi illi simplicitate Fidei non contenti fuerint, nobis sedulo omnia excutienda sunt, et eliminandum quicquid illi ex Philosophia vel ex alio fonte hauserint. Hanc moderationem si sequamur in exponendis Veterum

rum scriptis, non jam ex altera parte Christianos magni nominis tanquam corruptores Fidei infectaremur, neque ex altera eorum authoritatem in omnibus nulla distinctione habita sequi vellemus. Eadem res nos sollicitos habere debet, ne nimia propensione ad opiniones nunc receptas declinemus, et eas mordicus teneamus, ultra quam par est nobis met et nostris coetaneis fidentes. Verus historiae usus est, ut collatis opinionibus populorum et temporum longe diffitorum quicquid in nobis met vitiosum sit apprehendamus, neque temere aspernantes quod a nostris moribus diffideat, neque serviliter quod primævum et vetustum est venerati.

Sed ut melius pateat Propositio quam tueram suscepi, et Officium Ecclesiæ exinde deducendum, Historice rem prosequar, ita ut ex diversis saeculis eminentiora quædam exempla adducam Religionis Christianæ ex doctrina et moribus temporum colorem trahentis.

Qui primi post Apostolos et Evangelistas scriptis aliquid consignabant de Re Christiana, parcus vel scripsierunt, vel nobis sua scripta reliquerunt, quam ut ex iis plenum aliquid et certum de statu Religionis istius ævi statui possit; quanquam in iis etiam extant notæ quædam

Scripturæ in Allegoricum sensum nimium detortæ ; præsertim in Epistola, quæ Barnabæ perperam tribuitur, sed est antiqua, et in Hermæ Visionibus et Similitudinibus quas vocant.

Sequitur modico post Apostolicum ævum intervallo magni Vir nominis Justinus Martyr ; homo ex Philosopho factus Christianus ; ita etiam ut, spreta cui prius se addixerat Philosophia, fervide amplectatur et colat Christianam Religionem. Pietatem in illo, fortitudinem, impigrum atque elatum animum, et Religioni Christianæ omnino deditum haud facile desideres. Sacras Scripturas unicam sibi Regulam Fidei et Morum habet, et in iis lubens immoratur : Sed Philosophiam quam ultiro reliquerat, oculo haud proorsus irretorto resperxit. Aucupatur igitur sublimiora quedam, quam quæ fert simplicitas Evangelii, more istorum qui Platonem perperam secuti sunt, haud satis intelligentes quid ille versatilis Scriptor didactice tradiderit, quid contra fabulose luserit, aut curiose tentaverit, et quibus se involucris abdiderit. Tum vero ultra literam interpretatur sacrum textum, ita ut ex eo sensum remotum et minus sincerum eliciat, et substruat non inquam Doctrinæ vere Christianæ fundamentum parum firmum. Hic igitur facile potuit minus Critice hunc vel illum textum interpretari, et, cum Typorum amantior sit

sit quam par est, male conferre Vet. Test. cum Novo, in dogmatibus Fidei aberrare a vero vix potuit, qui Apostolica tempora tam prope attigerit, et in eorum scriptis unice Veritatem quærebat. Hunc autem nonnulli ita delirasse, et menti Enthusiasticæ induluisse aiunt, ut nova omnino interpretatione Trinitatis dogma ex Philosophia in Christianismum invexerit. Hoc quid est aliud, quam Christiano Martyri, simplici imprimis Viro et Veritatis studio, impii Mahomedæ partes assignare? Imo exsuperat hoc quod Justino tribuunt Mahomedæ facinus; ille enim novum se Prophetam Revelationi antea datae, Justinus, si hos viros audias, novum Deum superinducebat.

Inter Patres Christianos Justinus quodammodo chorū dicit; ita ut quæ de illo dicuntur ad alios bene multos pertineant. Est omnibus communis Fides; quicquid ab Hæreticis vel Philosophis in Christianismum invectum est, vel in eo immutatum, acriter impugnant; sed apud omnes Philosophiæ amor, vel eloquentiæ fama ita prævalet, ut Religionem eorum colore suo tinguat: Subest credulitas superstitioni affinis, et Scripturæ interpretatio minus Critica. Doctus vir imprimis ex Schola Alexandrina Clemens, de quo tamen non mirandum est, cum omnigenæ

Philosophiæ semina in Revelationibus divinis se invenisse arbitrabatur, Philosophice eum magis, et minus simpliciter quam oportuit, Religionem Christianam tractasse. Inqui igitur sumus, si illos tanquam corruptores Fidei insectaremur; sed fatendum est Religioni Christianæ prout in illorum scriptis exhibetur, adhærere quiddam nec illi proprium, nec in nostra tempora transferendum. Si quæ autem corruptelæ Fidei ab istis temporibus ortum ducunt, ut credo quidem ducere, non jam ipsa earum initia Religionis cultum et dogmata defœdabant, sed ea erant, quæ non nisi longo temporis decursu inter superstitionem et inscitiam degeneris ævi maturescientia, in corruptelas tandem abierunt.

Intueamur nunc Origenem; insigne exemplum Viri fervido ingenio plus æquo indulgentis. Eminebat in eo jam a puero ardens Fidei Christianæ amor, ita ut Martyrii coronam sibi non concessam indignaretur. Et Ethnica Philosophia quæ tum erat, et sacris Literis imbutus, ita priorem percalebat, ut statim posthaberet eam Disciplinæ Christianæ, et indignam esse duceret, cui provectioni jam ætate studeret. Tentabatur ejus animus juvenilis Hæreticis dogmatibus, quæ tamen constanter rejiciebat, et custodiendum esse sibi κανόνα Ἐκκλησίας dijudicabat. Eadem illi ad extremum

extremum usque terminum vitæ Constantia ; idem etiam Ardor. Sed inerat in his fortasse periculi aliquid. Recognoscamus itaque ejusdem in studio Religionis patientiam et labores. Hic enim est ille, qui ita Hebraicum exemplar Vet. Test. et antiquas Versiones inter se contulit, ut Adamantii nomen meruerit ; gnarus quantum valeat Critice, et veræ Lectionis determinatio ad rectam intelligentiam S. S. (quod in illis præser-
tim temporibus magni erat et perspicacis animi) et nullius laboris non patiens, ut sibi et aliis ad istum finem viam sterneret. Idem inter prin-
cipes Veterum jure habetur, qui argumentandi justa ratione Fidem sustentabat, et adversario-
rum cavillationes diluebat ; ut ex illa cum Celsō disputatione probe apparet, quicunque sint nævi in hac vel illa operis parte. Sed hic tantus Vir Mysticæ et Allegoricæ Scripturarum interpreta-
tionis auctor habetur, qua certe nihil vanius, et de qua merito disputatur, an non in ejus Secta-
toribus saltem, si non in ipso, digna erat quæ Hæreseos nota inureretur.

Transeo ad Scholasticos qui vocantur ; qui tamen nonnullis vix digni mentione videan-
tur, quod eorum ætas in sequiora tempora in-
ciderit, ubi purus Dei cultus, et pura etiam Fides nonnihil vitiabatur, et a sinceritate de-
flexerat.

flexerat. Studioſi autem Homines et docti in S. S. ſedulo ſe exercebant, quantum fieri potuit in ſæculo et Linguarum et Critices minus perito: Quod meum propositum attinet, habes in illis exemplum Doctrinæ, quæ tum erat, in Religionem profluenteris; nimirum ſubtilitatis nimis in longum perductæ, et acuminis non ad Veritatem collimantis, et latentem eruenteris, ſed in captiōnibus Quæſtionibus et Disputationibus huc illuc fruſtra ſe fatigantis. Ad habitum animi et ad Doctrinæ normam ut in cæteris conformatur interpretatio S. S. et ratiocinatio exinde ducta.

Tandem rupto Papiftico jugo nova rerum facies exoritur. Reformatur et Fides et Cultus Ecclesie nulla ratione habita Authoritatis quæ diu liberos animi nifus repreſſerat. Eadem ætas renascentes Scientias et Doctrinam ſuis ſordibus expurgatam vidit. Itaque ultro ſe offerebant varia ſubſidia, quorum ope Religio ad Apostolici ævi, et ad Veritatis normam revocaretur; neque ſegnes erant homines in arripienda occaſione, et in perfungendis laboribus ſibi destina- tis. Desudabant quamplurimi magno et affiduo labore, et in emendandis, et in interpretandis S.S. et in extirpandis illis quæ diu inveteraverant Fidei et Cultus corruptelis. Sed pro ſuo captu ut inter homines in diuersas partes abierunt, eandem

eandem Religionem singuli de suo ita confor-
 mantes ut pene diversam facerent. Non enim
 in Lutheranismum et Calvinismum, quæque illis
 mediae intercedunt Sectas (mitto adhuc graviores
 aberrationes) dissiparetur Christianismus, si nihil
 diversi coloris ex cultorum suorum indole et stu-
 diis in se reciperet. Lutherus, dum fixo mentis
 intuitu contemplatur Fidem (in qua unica posi-
 tam esse Hominis Justificationem recte arbitra-
 tur) tam magnifice eam effert, ut vix satis loci
 Christianis virtutibus relinquat; partim, ut cre-
 do, odio contrariæ apud Papisticos Doctrinæ,
 partim Magistrum suum Augustinum secutus.
 Calvinus pari studio Doctrinam Gratiae electivæ
 (bonam quidem per se et laudabilem) amplexus,
 intra angustos limites misericordiam Dei con-
 clusit, paucis impertiendam, quam omnibus pa-
 tere voluit, non minus quam vivaces radios Solis.
 Dei O. M. infinita bonitas; quæ opinio quas
 turbas dedit, omnes sciunt. Vereor dicere, ut
 sunt res humanæ, nullam ejusdem generis nostræ
 Ecclesiæ notam adhærere, quamquam, ut mihi
 videtur, primores et primæ Reformationis no-
 stræ sub Edvardo, quales erant Cranmerus, et
 Ridleyus, et secundæ sub Elizabetha, quales
 Juellius et Hookerus, moderatius et prudentius
 quam cæteri se gerebant, allorum credo conten-
 tionibus inter lentum Reformationis nostræ pro-
 gressum.

gressum edocti ; neque apud alios purior enitet, et ad S. S. normam exactior, et cultus Dei et interpretatio S. S. quam in Liturgia Ecclesiæ Anglicanæ, et in scriptis eorum qui illam fundabant, et restauratam sustentabant.

Percurrenti igitur omne ævum jam a publicato Evangelio usque ad hoc tempus, quo magis interius quis rem scrutetur, eo magis patebit optimos et pientissimos homines, utcunque fideliter et serio Christianam Religionem receperint et excoluerint, pro suo tamen captu, quod minores differentias attinet, eam recepisse, et interpretatos esse. Sequitur, non tantum moderate nobis ex utraque parte de Authoritate Veterum sentendum esse, et ita ea utendum, ut ex multis inter se collatis exemplis exerpamus quod nobis ex usu siet, sed et nobismet ipsis invigilandum, ne obrepant etiam nobis istæ maculæ, quæ parvæ cum sint, possunt in graves corruptelas abire.

Quid autem ? dixerit aliquis, etiamne ad nostram ætatem pleno doctrinæ et Scientiæ lumine perfusam pertingit hæc communis labes ? In hoc summo nostro splendore nondum intelligimus, quid sit recte interpretari Scripturas, et de Christiana Revelatione recte sentire ?

Profecto

Profecto quod de nobis met ipsis tam fide-
ter gloriāmūr habet temeritatis nonnihil. Non
enim est cur arbitremur nostram ætatem præ-
cæteris omnibus ab humana imbecillitate va-
cuam esse. Tum autem multa sunt in ipsa in-
dole sæculi nostri, quæ merito nos sollicitos
habere debent. Magna certe et præclara sub-
sidia ad manus sunt, quæ tamen ipsa mole op-
primunt, et fiunt difficultioris usus, quo ma-
gis numero crescunt; tum vero ita coacervata
sunt, et bona cum malis commista, ut excep-
tere quæ sincera sunt haud exiguus fit labor.
In hoc rerum statu facilius est obruere Quæs-
tionem cumulo eorum, quæ rei minus propria
sunt et essentialia, et e conspectu subtrahere
vera principia, quæ cum summæ sint efficaciæ,
ipsa fere latent; quæ tamen nisi facem prætu-
lerint, crepusculum pro luce habemus. At
enim excussum tandem vincula illa supersti-
tionis et erroris, sub quibus per tot sæcula la-
borabat Doctrina, nec nisi lente et sæpius re-
dintegrato nisu sepe extricabat; et perrupimus
jugum authoritatis liberum cursum animi præ-
pedientis et prægravantis. Excussum pro-
fecto, et aperto campo spatiamur liberi, sed
in ipso illo inest periculum. Metuenda enim
est pestis illa libertatis humanæ ἀμέτρητης τῆς ἀν-
θελκίας; ne dum contra imperium nimis durum

C *reclamamus,*

reclamamus, omnem authoritatem aspernemur, neque ullum viæ ducem agnoscamus; quod imbecillitati humanæ non convenit. Cavendum est, ne in eradicandis spinis et vepribus bonas etiam fruges sanæ doctrinæ una evellamus: Dum errores antiquos corrigimus, a surgit certe nimius rerum antiquarum contemptus, et nimia sui jactitatio. Vera est gloria hujusce sæculi, latius quam antehac Doctrinam permanasse, et ad omnes fere populi ordines pervenisse; sed in hoc etiam latet malum. Quæ enim tam late patet potest esse quadantenus recta atque utilis, sed ad Quæstiones summæ difficultatis et interioris scientiæ excutiendas valere non potest. Interea ad tribunal privati cuiuscce judicii exiguntur ea, quæ captum vulgi utpote modice eruditæ longe exsuperant: Non hæc dico privati judicii legitimum usum improbans, neque quod velim Doctrinæ lumen intra arctiores fines contineri; de optimarum rerum abusu loquor, et de defectu eorum quæ inter homines sunt perfectissima et exoptatissima. Eadem hæc Doctrinæ per omnes latior Dispersio, cum multos modice in artibus et scientiis versatos effecit, pauciores exhibet vere et accurate doctos. Ex sæculi usu est omnia leviter delibare, quod sufficiat ornatus gratia et externi splendoris.

Austerum

Austerum laborem Veritatem usque ad imum explorandi præterquam in paucis aversamur. Hinc ingens copia Librorum, qui cum nihil solidum in se habent, vel saltem ab exacto Veritatis et Elegantiæ sensu multum absunt, specie tenus pulchri sunt et decori, verbis turgidi et inflati, et intempestive splendidi, sed ita fuco oblii, ut etiam doctos nonnunquam in partes suas trahant: In aliis declamandi quam ratiocinandi promptior habitus et major cura. Ita ut si veræ Doctrinæ subsidia iñdies crescant, at crescunt pariter quæ falsum rerum sensum foveant, et vanitati hominum pabula subministrent. Veram Doctrinam tanquam umbra consequitur semper, et ejus speciem induit, ea quæ in superficie hæret, et inaniter perstrepit; quæ quo magis levis et futilis sit, eo plerumque jaçtantior est. At vero inter laudes Sæculi nostri primarium est, Scientiarum limites protendisse, et nova invenisse. Intra spatum centum annorum multum certe ex hac parte profecimus. Philosophia Naturalis tam ex omni parte aucta est, ut in novum fere corpus erigatur. Historia Naturalis quam vocant novis incrementis et accuratiori methodo quotidie augetur. Chemia ita accrescit, ut non tantum longe ultra antiquos fines provehatur, sed etiam forma immutetur.

mutetur. Quicquid experimenti fit, summo studio et successu excolitur. Neque in his rebus aut labor investigandi deest, aut acumen et sagacitas de rebus compertis dijudicandi. Si ex hac parte tantum de genio sæculi judicium facias, indefessos et laboris apprime patientes homines qui nunc sunt esse pronunties. Sed vereor ne magna nostra patientia et indefessus labor in iis substet, quæ populari plausu excipiuntur, et ad communis vitæ usum specent. Quis enim nunc, dum Philosophia tantum habet nomen, et tanto studio excolitur, sublimiora Geometriæ capit, scientiæ præ cæteris excelsæ? Sunt et alia quæ reformidare videtur nostra ætas, ea præsertim in quibus multiplex Doctrina, animus magnus atque capax requiritur. Tum vero ex tanto in rebus Physicis successu accrevit rabies nova inventi in aliis omnibus, in quibus regio incognita non æque patet; adeo ut Veritatem præcurramus, ignari quantæ sit Prudentiæ parta conservare, et quod sanum est in antiquis constanter tueri. Etiam in Theologia nova aequaliter et de novis inventis sæculi nostri gloriamur. Fateor nunquam satis explorari posse, quæ ad illustrandam et confirmandam Christianam Fidem faciant, sed Religionem specie novam post Revelationem tot annos datam quæ-

rere

rere, summiæ esse dementiæ mihi videtur. Ca-
vendum est certe in rebus sacris, ne Doctrina
dum cursu præcipiti fertur fluxa sit et insta-
bilis. Eadem instabilitas, et nova captandi stu-
dium pessimo exemplo in mores etiam pro-
fluxit, unde sacrarum rerum reverentia et cura,
nequid pejus dicam, a pristina severitate mul-
tum descivit. Tum vero **Commercia** vitæ in
majus aucta, prout animum ad humana negotia
promptiorem et habiliorem reddunt, et in iis
gerendis magis apertum et liberalem efficiunt,
ita tamen eum occupant, ut Religioni et sacræ
meditationi minorem locum relinquent, et di-
vinorum officiorum fastidium inducant.

Hæc igitur, vltia dicam an incommoda, cum
petpolitum ævum, Artibus et Scientiis omni-
bus eximie extultum obſident, patet invigilan-
dum esse, et Ecclesiæ universæ, et singulis ejus
Ministris, ne in optimis temporibus effraeni
cursu ferantur homines. Magnum foret, si
Viri vere eruditi et pii ita tenerent habendas
animorum, ut possent festinantem quenquam
et extra fines vagantem reprimere, et sanæ Fi-
dei, et sincero Dei cultui sine labore conservando,
inter vicissitudines rerum humanarum perpetuo
prospicere. Sed incassum ut sunt homines huc
usque enitimus. Interea laborandum est, ut
digni

digni simus, qui Religioni tuendæ inserviamus, et ut aliquid possimus; certe illum qui Ministerio serio operam dat, multa sunt quæ sollicitum atque anxium habeant.

Quæ de interpretanda S. S. dicta sunt ad alterum etiam Ecclesiæ Officium pertinent, quod in administranda disciplina cernitur.

Quantum valeat in Ecclesia Ordo et Disciplina in genere ex Christi ipsius et Apostoli ejus B. Pauli verbis discimus. Quorum alter docet in eadem Ecclesia multas esse administrationes inter se diversas, et sibi invicem subjectas, uno omnes Dei Spiritu sustentatas. Quod formam Disciplinæ attinet, in S. S. ut mihi quidem videtur, luculentum exemplar habemus. Habemus certe quod apud nos usitatum est ab antiquissimis temporibus perpetua serie traditum. Cætera hominum arbitrio permissa sunt; communi jam inde rerum humanarum lege vicissitudinibus obnoxia. Itaque Ecclesiæ administratio more civilis potestatis, nunc in tyrannidem accrevit, nunc contra in licentiam et privationem fere omnis imperii et Authoritatis abiit. Supersticio antiquorum temporum sibi constituit Ecclesiæ Antistitem regibus atque omni civili potestate superiorem, et controversiarum

troversiarum judicem, qui in errorem cadere non potuit. Hodiernæ Philosophiæ licentia nonnunquam sibi fingit Ecclesiam sine legibus, sine disciplina, sine diversis Ministrorum ordinibus, et eorum mutua sibi invicem subjectione; id quod in omni imperio pulcherri-
 mum est, et ordini conservando maxime idoneum. In hac patria nostra vidit Sæculum proxime elapsum hanc rem, quatenus fieri potuit, in praxin trahi. Etenim *Independentes*, qui vocabantur, valebant ad destruendam unius atque alterius Ecclesiæ disciplinam, ad novam fundandam de suo nihil proficiebant. Eandem tamen nunc cantilenam canunt nonnulli, quibus omnis Authoritas invisa est, et quibus cordi est humi sternere et Civilis et Ecclesiasticæ potestatis fabricam. Si inter hæc extrema fluctuare visa sit Disciplina Ecclesiastica, facile in se recipere potest minores Differentias, quæ ex moribus cujusque ætatis oriuntur, etiam cum forma et specie eadem fit. Quicunque igitur rem magni momenti esse putat, ritus a Christo institutos juste et decenter absolvi juxta mentem illius qui instituit, et cultum Dei juxta modulum Christianæ Religionis diligenter conservari, et singula per Ministros legitime constitutos rite perfici, magnum officium agnoscat iis assignatum, qui Ecclesiæ

præsunt

præsunt, ut legitimæ rerum administrationi, et populo in vera Fide erudiendo præspiciatur. Agnoscat porro perferendas esse injurias et malevolentiam Adversariorum, et præcavendas eorum insidias, ut salvam atque illæsam posteris relinquamus Ecclesiæ nostræ formam tot jam per annos comprobatam.

Illud denique constat, ita ut ex Voluntate et consiliis Dei Q. M. pendere videatur, Ecclesiam semper periclitari, nunc ab externis hostibus laceffitam, nunc internis vitiis et maculis inquinatam, sive illæ pro pravitate hominum audacius grassentur, seu pro imbecillitate sensim obrepant; etiam in felicissimis temporibus suboriri, quæ cum possint sinceritati Fidei obesse, merito cum suspicione excipienda sunt. Itaque Ministris Ecclesiæ et universis et singulis, ut Græci Historici verbis utar, Ορῶ μέγαν τὰς ἀγωνας; quibus scilicet si serio munus suum obeant, officio perfundum est inter graves sollicitudines et molestias; occursandum injuriis, superbiæ, fastidio et infirmitati hominum, qui vel negligunt vel contemnunt, vel ad arbitrium suum effingunt et corruptunt Religionem divinitus datam; invigilandum et nostris pectoribus, et optimorum hominum conatibus, nequid vel alii vel ipsi

studio

studio male posito innovemus. Manet itaque in omne ævum Præceptum Apostoli, temperanter et vigilanter agendum esse in omnibus, perferendas esse injurias, operam dandam Evangelii prædicationi, adimplendum denique summa cura et labore quod suscepimus officium. Ne tanto oneri succumbamus, multa sunt quæ hortantur. Præclarum est nostro Ministerio Ecclesiam Dei et puram Fidem sustentari ; si autem in hunc finem voluit nos Deus curis et laboribus exerceri, sortem humanam explemus. Interea adest nobis Magister et Adjutor summus, ipse scilicet Redemptor omnium, qui se servis suis indesinenter adfuturum promisit usque ad finem Mundi. Insistamus fortes atque alacres eam quam ille qui est Lux Mundi et Salus Hominum designavit viam.

F I N I S.

Published by the same AUTHOR,

Price one Shilling each.

A Sermon preached at the Ordination held at Christ Church,
November 21. 1779.

A Sermon preached at the Consecration of Lewis Lord Bishop
of Bristol, April 7. 1782.

De Græcæ Linguæ Studio Prælectio Habita in Schola Lin-
guarum Oxon. III Non. Dec. A. D. 1782.

